

Oznanjam vam veliko veselje

Letošnje jaslice skušajo predstaviti del skrivnosti velikega veselja za ves svet, za vso zgodovino, zate in zame. Jezusovo rojstvo je na nek način dopolnitev časov, dopolnitev stare zaveze in vstop v novo zavezo, novo dobo.

S čim se je začela stara zaveza? S stvarjenjem in postavitvijo človeka v raj. A človek sam se je uprl čudovitemu božjemu načrt, po katerem bi lahko bil resničen sodelavec v božjem stvarstvu in dopolnjevalec vsega, kar je še v stvarstvu mogoče dopolniti.

Adam in Eva sta se kljub čudoviti ponudbi počutila utesnjena. Tudi tisto drevo na sredini mora biti njuno. Nihče jima ne bo govoril, kaj morata in česa ne smeta. Kača je opazila njuno nelagodje in ponudila rešitev. Uprita se Gospodarju življenja, prestopita Njegove ukaza in postala bosta večja kot on. On postavlja omejitve, vidva pa sta lahko brezmejna.

Kaj hočeta lepšega kot to, kar ponuja kača, sta si mislila Adam in Eva. Biti sam svoj gospodar, biti večji kot Bog. Vzela sta življenje v svoje roke, zapustila božji načrt. Rezultat seveda ni bil tak, kot sta ga pričakovala: spoznala sta, da sta naga, ranljiva in umrljiva. Ne, nista kakor Bog. Božji načrt bi bilo bolje sprejeti kot ga zavrniti. A upor je bil prehud, da bi ga bilo mogoče na hitro popraviti. Potreben bo čas očiščevanja, spoznavanja dobrega in hudega, da bosta nekoč sposobna zreti Njegovo lepoto, lepoto načrta zanju.

Kako pogosto se sprašuješ, kakšen načrt ima zate Bog?

Mu zaupaš? Hočeš izpolniti tisto, kar ti naroča, ali se počutiš ujetega v njegovih omejitvah? Kako doživljaš grehe: napuh, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jezo, lenobo? Je zate to nekaj slabega ali le priložnost, da si privoščiš, kar ti Bog in drugi včasih ne privoščijo? Ali zavidaš drugemu, da si vse to lahko privošči?

Kajn in Abel sta potomca prvih staršev. Greh staršev se ju drži. Abel daruje najlepše sadove truda svojih rok Bogu. Bog daritev vesel sprejme. Kajn nadaljuje upor svojih staršev in ga jezi, da bi moral darovati najlepše Bogu. Jeza ga vodi v sovraštvo, sovraštvo ga pripelje vse do umora svojega brata. Zagledanost vase in v svoj prav ne oddalji le od Boga, ampak tudi od bližnjega. Še več. Tako kakor samozadostnost izbriše iz zavesti, da je Bog gospodar življenja in edini pravi ustvarjalec naših načrtov, sebičnost izbriše iz zavesti tudi dejstvo, da smo med seboj bratje in sestre. Drugi ni več brat in sestra, ampak sovražnik, tekmeč, tisti, ki me preprosto ogroža.

Kako je z ljubeznijo do tvojih bližnjih? Se jih lahko veseliš, se veseliš njegovih talentov, njegovih hrepenenj in načrtov, uspehov in naporov, ali te drugi ogroža? Si pripravljen pomagati drugemu, da uspe. Se čutiš odgovornega za drugega in to odgovornost živiš ali se izgovarjaš kot Kajn: Sem mar jaz varuh svojega brata?

Dlje ko je človek od raja, dlje je od Božjega načrta. Najprej si privošči en prepovedan sad, potem pa celo tisto, kar je sicer dovoljeno in blagoslovljeno sprevrže. Ko ni ljubezni, je vse izprijeno. To je podoba časa, ko Bog zaradi pokvarjenosti in izprijenosti človeštva sklene uničiti zemljo. **Le Noe**,

pravični in Boga boječi mož, najde milost v božjih očeh. Sprejme breme čudaštva, ki ga pogosto zahteva zvestoba božjemu načrtu. Ko nihče ničesar ni slutil, začne Noe graditi veliko ladjo dolgo 300 komolcev tj. 156 m. Kdo bi se mu ne posmehoval? Kdo bi si raje ne privoščil še kakšnega užitka. Vsi to počnejo, zakaj ne bi tudi ti. In zakaj bi moral biti čudak zaradi nekih skritih Božjih namigov.

Izkoristi dan, užij življenje, zakaj bi se trudil, čemu napori in odrekanja? Kolikokrat si pripravljen zaradi zvestobe najglobljemu glasu v sebi, biti čuden v očeh drugih? Kdaj tvegaš čudaštvo in kdaj podlegaš logiki tega sveta? Ali verjameš, da je vredno vsak dan sprejeti križ na svoje rame in hoditi za Kristusom, ali je to le pobožna misel?

Veliko veselje je v tem, da Bog ni obupal nad nami. Še naprej hoče biti z nami. Vrača nam možnost izgubljenega raja. Lahko se vrnemo k njemu. Z nami hodi kot Emanuel in nosi breme našega upora. Neskončno verjame v nas in nas želi privedi na pot našega uresničenja. Govori nam o načrtu, ki ga ima z nami, z vsakim izmed nas. Tihoma a vztrajno nas vabi, da hodimo v njegovi luči, da bi ne zapravili raja, ampak na koncu prišli prav vanj in v njem popolnoma zaživel.

V človeški podobi je prišel med nas, da nas spet nauči ljubezni do sočloveka, da bi mogli v vsakem spet videti brata in sestro. Uči nas ljubezni, sočutja, darovanja. Pozna naše rane in stopa vanje. Želi nas ozdraviti vse naše ranjenosti in grešnosti. On je tu, med nami, v naši revščini, da bi ne obupali, da bi vztrajali v prizadevanju za resnično ljubezen. Odpušča nam in nas dviga, spodbuja in tolaži.

Jasli so predpoda križa. Ker ve, kako se nam upira ponižnost in skromnost, sam stopi med nas v revni hlev, da bi videli pravo veličino in se nad njo navdušili. Slava, pomembnost, moč, oblast, užitek, vse to nas pušča prazne. Naša veličina je v krotkosti in ponižnosti, ki sta mogoči zato, ker ju je pred nami v polnosti uresničil On sam, ki je naša pot, naše življenje in Resnica o vsem.

Jezusovo rojstvo

Tiste dni je izšel ukaz cesarja Avgusta, naj se popiše ves svet. To popisovanje je bilo prvo v času, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. In vsi so se hodili popisovat, vsak v svoj rodni kraj. Tudi Jožef je šel iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem, ker je bil iz Davidove hiše in rodbine, da bi se popisal z Marijo, svojo zaročenko, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, so se ji dopolnili dnevi, ko naj bi rodila. In rodila je sina, prvorojenca, ga povila in položila v jasli, ker v prenočišču zanj ni bilo prostora.

Pastirji in angeli

V istem kraju so pastirji prenočevali na prostem in čez noč stražili pri svoji čredi. Gospodov angel je stopil k njim in Gospodova slava jih je obsijala. Zelo so se prestrašili. Angel pa jim je rekel: »Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod. To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jasli.« In nenadoma je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki je hvalila Boga in govorila: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.« Lk 2,1-14